

18.24x15.26	1	עמוד 2	מעריב - המגזין	10/05/2021	77219360-5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790					

« יעקב חגואל

צילום: מרק ישראל סלם

כי אחת היא

54 שנים לאיחודה ושחרורה, מתחילה ירושלים, בירת ישראל, סוף־סוף לקבל את המקום המתאים לה. פתיחתן של עוד ועוד שגרירויות בבירה מחזקת את אחיזתנו בה

ליו מנסה מרינת ישראל לשמור. לצערי, הקר פדה יתירה מופנית כלפי היהודים המבקשים לבקר בהר הבית. עם שחרורה של ירושלים ואיחודה, שוחררו אדמות הארץ שעליהן הילכו אבותינו. אך הלב נחמץ לנוכח חורבן והרס של האתרים ההיסטוריים והמשמעותיים הללו, תוך התעלמות מוחלטת מצד גורמים בינלאומיים.

”אמת אחת ולא שתיים.. כשם שאין שתי ירושלים, כתב אצ”ג. ירושלים העתיקה של ימינו מאוחדת, אך לא תמיד מכבדת רווקא את העם שהעצים את הכבוד הכינודתי והמרקם המיוחד בה. את ירושלים שמוחוץ לחומות, כמו גם בין החומות, מפתחת ישראל בריוק על פי חזונו של הרצל. מארג מדהים של שכונות חדשות, מרחיבים ציבוריים, מוסדות שלטון, בתי ספר, ישיבות ותרבות, קמים אט־אט ועוטפים אותה.

54 שנים לאיחודה ושחרורה ובזכות צעדים דיפלומטיים, מתחילה ירושלים, בירת ישראל לקבל את המקום המתאים לה. פתיחתן של עוד ועוד שגרירויות בבירה מחזקת את אחיזתנו בה. השמירה על מרקם החיים שבין רתיים לחילונים, בין חרדים לערבים ובין כל הדתות והמגדרים בה, תוכיח בהמשך את מאמרו הנביא ישעיהו “כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים”.

הכותב הוא יו”ר

ההסתדרות הציונית העולמית

רתי ורוחני, אך איסורי חופש פולחן ניכרו בה תחת כל שלטון. עם שחרורה ואיחודה של העיר, ומתוך כבוד לשאר הדתות המקדשות אותה, הוענק לראשונה זה שנים חופש פולחן לכלל הדתות. המוסלמים קיבלו חופש פולחן מלא בהר הבית, כמו גם הנוצרים, הארמנים ושאר הדתות והאמונות המאפיינות אותה.

אלא שלצד זאת, משך 54 שנות השליטה בעיר, נהרסים מדי יום כיומו ממצאים ארכיאולוגיים בני אלפי שנים, המקשרים באופן ברור כל כך בין ההיסטוריה שלנו להר הבית. תוך כרי חילול והרס, מושלכים אל זרמי הביוב והאשפה מטבעות, סמלים וחפצים היסטוריים משמעותיים שכל עם היה מקנא בקיומם. הרס פיזי מחד וניסיונות טשטוש היסטורי על ידי קיצוניים מאידך – מערערים את הנרטיב שע-

מחוץ לחומות, התמונה הייתה שונה לגמרי. הוקמו רבעים חדשים, הותקנה רכבת חשמלית, נסללו רחובות, ניטעו עצים, נשתלו מדרסאות.. שהחיו את השכונות הצפופות, נוסדו מוסדות לימוד, נבנו בנייני מסחר ובתי מגורים מפוארים, ונפתחו מקומות בילוי”. כך תיארו הרצל את ירושלים בספרו “אלטנוילנד” משנת 1902. כשהרצל הגיע לארץ, הוא נחשף להזנחה, לצפיפות ולמורכבות של העיר. בעיניו הוא ראה את ירושלים שבתוך החומות משתלבת עם ירושלים שונה, מתחדשת, חברתית ומודרנית.

עשרות שנים לאחר מכן, ימים בלבד לאחר הכרזת העצמאות, נפל הרובע היהודי לירי הרבים. ירושלים וסמטאותיה התרוקנו מיהודים ותחושה של שמחה מחד והחמצה מאידך התפשטה בתודעה הישראלית. מחולקת, חצויה ומטוהרת מיהודים, נותרת ירושלים תחת כיבוש ירדני במשך 19 שנה. שער ציון, בכניסה לעיר העתיקה, נחסם במגעולי ברזל, וכניסת יהודים לרחובותיה נאסרה על ידי צבא הכיבוש הירדני. הנה קמה לה מדינת היהודים, הנה עם ישראל שב לארצו ולמולדתו, אבל לאתרי מורשתו וכור מחצבתו לא שב. שמחת העצמאות המדינית הייתה מהולה בתחושה של גלות רתית וערכית. משך כל שנות קיומה הייתה ירושלים לסמל

הנה עם ישראל
שב לארצו ולמולדתו,
אבל לאתרי מורשתו וכור
מחצבתו לא שב. שמחת
העצמאות המדינית הייתה
מהולה בתחושה של
גלות דתית וערכית